

De 'groene illusie'

Een oehoe-echtpaar zorgde in 2011 voor de zesde keer voor jong broed op de golfbaan GC Hamburg Falkenstein

Kent u de Augusta National Golf Club, waar de US Masters gespeeld worden? Veel spelers zien Augusta als het klassieke voorbeeld van een volmaakt onderhouden golfbaan. Als de US Masters op tv geweest zijn en het seizoen met Pasen op het punt staat van start te gaan, wordt menig Noord-Europese golfspeler achtervolgd door droombeelden van dit paradijselijke parcours. Maar de realiteit is heel anders.

Auteur: Norbert Lischka

De droom van 'perfecte spelcondities' doet menig speler zich afvragen hoe het gesteld is met het baanonderhoud bij de eigen vereniging. Soms leidt dit tot spanningen tussen de greenkeeper en de leden. Spelers gaan dan iets verwachten van de greenkeeper wat onhoudbaar en onrealistisch is. Als zulke spanningen niet opgelost worden, kunnen er zelfs hoogoplopende conflicten ontstaan.

Op de meeste nieuwe golfbanen wordt om economische en ecologische redenen gekozen voor *Agrostis/Festuca*-grassen. Omdat de greenkeeper het de leden naar de zin wil maken met een groen en balvast oppervlak, krijgt straatgras (*Poa Annua*) na een paar jaar vaak de overhand. Deze grassoort is wereldwijd op de meeste golfbanen te vinden en drukt een groot stempel op het onderhoudsprogramma van vele greenkeepers. Straatgras levert een grasmat op die ziektegevoelig is en bovendien weinig kan hebben als het gaat om hitte en kou. Die gebreken worden dan weer gecompenseerd door veelvuldig gebruik van water, kunstmest en chemicaliën. Maar de weldenkende greenkeeper ziet zich in dit scenario voor een dilemma geplaatst: op de korte termijn houdt hij z'n clubleden tevreden met een groene mat, maar op de lange termijn laat hij de verkeerde grassoorten aansterken. Als hij luistert naar wat zijn geweten hem influistert over duurzaamheid en de bijbehorende ecologische vereisten, moet hij zijn onderhoudsaanpak drastisch omgooien. Dat is een moeilijk besluit.

Meer en betere voorlichting kan een belangrijke rol spelen. Spelers moeten weten dat de condities er niet beter op zullen worden als de greenkeeper niets verandert aan de wijze waarop hij zijn grasmat beheert. Het putten op een oppervlak dat heerlijk zacht en groen is, maar ook traag, is minder aantrekkelijk dan op een stevige, maar minder groene ondergrond. Zo'n zacht, groen oppervlak kan bovendien niet het hele jaar door bespeeld worden. Het mag duidelijk zijn dat golfspelers verlangen naar een oppervlak dat goed is voor het putten. Maar zolang de greenkeeper meegaat met de notie dat een goed oppervlak er altijd heerlijk frisgroen uitziet, zal de kwaliteit onder druk blijven staan. Een echt 'groene green' levert nooit de hogere puttingsnelheden op die tegenwoordig de norm zijn.

Veelvuldig gebruik van water, kunstmest en chemicaliën maakt straatgras (*Poa Annua*), dat zeer ondiepe wortels heeft en in het voorjaar zaad draagt, ziektegevoelig. Om een volkomen mislukking te voorkomen, heeft *Poa Annua* zelfs meerdere chemische behandelingen per jaar nodig. Het gevolg is dat veel golfverenigingen die deze grassoort gebruiken, naast de kosten voor mechanisch onderhoud, flinke extra kosten te verwerken krijgen voor kunstmest, water en chemicaliën. Dit alles komt het belang van de leden, commissies en golfverenigingen in eigen land en daarbuiten niet ten goede.

Het doorbreken van deze vicieuze cirkel vergt flinke inspanning en gericht gebruik van, bijvoorbeeld, handmatige bewatering. Dat is alleen haalbaar met een voldoende bemenst greenkeepingteam. Maar juist hier valt geld te besparen.

Rest nog de vraag wat er zal gebeuren als de EU een verbod uitvaardigt op het gebruik van chemicaliën op golfbanen, zoals in Denemarken op landelijk niveau al gebeurd is. Maatregelen om het waterverbruik terug te dringen lijken onafwendbaar. Jammer genoeg missen wij de argumenten die ons op de lange termijn kunnen helpen. Een logisch antwoord op dit probleem is dat de greenkeeper terugkeert naar een meer duurzame, ecologische en economische vorm van golfbaanonderhoud. Voor de spelers zal dit resulteren in een nieuw kleurenpalet, met een mengsel van groene, gele en bruine tinten. Dat ziet er anders uit dan frisgroen gras, maar in werkelijkheid biedt zo'n kleurenmengsel een oppervlak dat niet alleen beter is voor het putten, maar ook gezonder dan de 'groene illusie'.

Norbert Lischka, master greenkeeper, GC Hamburg Falkenstein.